

Ozdravljen.

I.

Dober fantek je bil Dobretov Stanko. Eno napako je pa imel: premalo je ubogal svoje starše, preveč pa slabe tovariše. Tako je bilo tudi tisto usodepolno nedeljo, ko se začenja naša povest.

Stanko je šel v cerkev h krščanskemu nauku. Med potjo ga pa dohiti Krivčev Jože in ga spelje z največjo lahkoto mimo cerkve na Koparjev travnik tam ob Suhem potoku, kjer je vsako zimo najlepši led.

»Stanko, ali greš z menoj? Greva na led.«

»Ne smem. Moram v cerkev.«

»Saj boš še lahko šel. Pojdi! Ti ne veš, kakšen led je tam! Nikjer ne dobiš takega.«

»Pa bom krščanski nauk zamudil.«

»Nič ne boš zamudil. Samo pogledala bova, pa greva koj nazaj. Poglej, saj še tri četrti na dve ni.«

»No, pa pojdiva, pa samo pogledat.«

Urno jo ubrišeta mimo cerkve in sta naenkrat na ledu. Joj, koliko je tam otrok! Stanko niti ne pozna vseh. Nekaj jih je celo iz bližnjega mesta.

Ura udari dve. Nekaj otrok steče proti cerkvi, mnogo jih pa ostane tam, med njimi tudi Stanko in Jože.

»Kaj boš hodil,« mu prigovarja Jože, »saj sva ravnokar prišla.«

Ostala sta torej na ledu, angel varih pa je žalosten pisal v knjigo Stankovega življenja: Nepokoren staršem, po lastni krivdi zamudil krščanski nauk v cerkvi.

Ura udari eno četrt na tri.

»Jože, ali greva?«

»Le pojdi, če hočeš, sitnost sitna, jaz pa ne grem. Zdaj je tako že vse zamujeno.«

Stanko odide. Ali prepozno je težko priti v cerkev. S težavo odpre cerkvena vrata, ki so jih krepko podpirali odrastli fantje. Ko pa po velikem trudu le

vstopi v cerkev, ga eden fantov precej močno porine naprej. Ta in oni se ozre po cerkvi nazaj in vidi Stanka vsega zardelega od vročine in sramu. Pred veliki oltar si ne upa, zato se stisne k stranskemu oltarju. Zebsti ga prične. Komaj čaka, da je sveto opravilo končano, pa jo urno ubere iz cerkve proti domu.

»Ali si bil v cerkvi?«

»Bil.«

»Kaj so pa gospod Janez povedali?«

»Povedali so, kako moramo poslušati pridigo. Rekli so, da ni dovolj, če jo samo slišimo, ampak moramo tudi živeti po naukih, ki jih slišimo.«

»No je že dobro.«

Stanko je bil zadovoljen. Ujel je v cerkvi res še dobršen konec krščanskega nauka, in to mu je sedaj prav prišlo. Samo da starši ne vedo, kje je bil, pa je dobro. — —

II.

»Mama! Stanko pa joka.« Tako nagovori še tisti večer Milica, Stankova sestra, svojo mamo. Res začuje tudi mama pritajeni jok Stanka izza mize.

»Kaj pa je, Stanko?«

»Zebe me, pa glava me boli.«

»Pojdi v gorko posteljo, da se pogreješ.«

Počasi in s težavo stopi Stanko za mamo. Vse ga boli: glava je težka, noge se mu opotekajo, roke ga bole, vse je narobe. Polože ga mama v posteljo, z roko ga pokrižajo po vročem čelu in ga potolažijo:

»Nič se ne boj, Stanko, sedaj bo pa kmalu bolje.«

Ali mraz ne odjenja. Bolezen ne popušča. Čimdalje huje je mlademu bolniku. Pokličejo zdravnika.

»Mati, davica bo. Fant je nevarno bolan.«

Zdravnik ima prav.

Stanko leži bolan v omotici, nič ne ve, kaj se godi okrog njega. Semtertja izpregovori kako nerazumljivo besedo, zdaj zajoka, zdaj zopet vzdihuje, zdaj bije z rokami okrog sebe. Zdi se mu, da umira. Ata se poslavlja od njega, mama si briše solze, sestra joka ob njegovi postelji. Zdaj pride smrt, dolga, grda,

koščena žena, črno oblečena, z groznim obrazom. Že vzdiguje svojo koščeno roko, zamahne s koso, Stanko zatrepeče in umrje ...

Stanko stoji pred Sodnikom. Tam zagleda svojega angela variha, ki prebira zapisnik njegovega življenja. Razen drugih grehov in slabosti in pomanjkljivosti stoji prav nazadnje zapisano tudi to: Nepokoren staršem, po lastni krivdi zamudil krščanski nauk v cerkvi. V kotu pa posluša hudobni duh zgodbo Stankovega življenja. Zadovoljen kima in mrmra sam s seboj. Stanko ga sliši, kako govori: »Saj bo še naš, naš bo še ta-le Stanko.« Stanko pa zajoka, povzdiguje roke, glas mu zastaja, samo ustnice se premikajo, molče prosi milosti, usmiljenja ...

V tem hipu se prikaže Marija. Hudobni duh kar izgine, angel varih se priklanja svoji Kraljici, ki gre naravnost k Stankotu, ga prime za roko in mu dé: »Stanko, ne boj se, ne boš še umrl. Molitev tvojih staršev in tvoje sestre te je rešila. Ozdravel boš. Bodi jim hvaležen in nikar jih več ne žali.« Nato nebeška Gospa izgine.

Stanku se je obrnilo. Zdravnik je pomagal, domači so molili, vsedobri Bog pa je dal svoj blagoslov.

Stanko zopet zdrav! Ali kdaj? Saj veste, kakšno pot ima bolezen. Po vrvi gor, po niti dol. Preden je bil Stanko zopet tak korenjak kakor pred boleznijo, je že pomlad pogledala v deželo.

III.

Zamišljen leži Stanko nekega dne na svoji postelji. Sam je v sobi. Zdravje se mu vidno vrača. Rad bi že vstal, pa ne sme; treba je previdnosti. Bolezen še ni popolnoma proč; kaj bo, če se povrne in ponovi?

Zamišljen je Stanko. Hud boj bojuje sam s seboj.

»Ali naj povem atu in mami, kdo je vzrok moje bolezn. Ali naj sam sebe zatožim!«

»Povej,« mu prigovarja dobri angel, »le povej, saj ne bo nič hudega. Pokoro za svoj greh si že prestal. Ata te ne bodo kaznovali, mama pa tudi ne.

Povej in pa obljubi, da boš vprihodnje popravil, kar si dosedaj zagrešil.«

»Kaj boš pravil,« mu zašepeta priliznjeno hudobni duh, »ali morajo starši ravno vse vedeti! Kaznovan si bil že tako zadosti, še preveč. Sedaj boš pa še kregan, pa še tepen povrhu. Oh, revež, kako se mi smiliš! Nič ne povej!«

Stanko posluša oba glasova. Boj se nadaljuje, Stanko omaguje, omaguje, naposled pa le zмага.

»Povem. Naj bo, kar hoče.«

Pride večer. Vsa družina je zbrana v hiši. Stanko se opogumi in začne pripovedovati o zgodbi tiste nesrečne nedelje, ki mu je vzela zdravje, prinesla bolezen in ga spravila skoro na rob groba.

Kar odleže mu, ko konča svojo povest. Odpustili so mu starši itak vse, in Stanko je bil vesel, kot že dolgo ne.

Tudi z Bogom je še poravnal svoj račun. Z mamo sta šla skupaj v cerkev, da se zahvalita dobremu Bogu za pomoč v bolezni.

Ko so pa velikonočni zvonovi oznanjevali veselo pesem vstajenja, je Stanko že zopet hodil v cerkev in se radoval dvojnega ozdravljenja, dušnega in telesnega.

J. E. Bogomil.

Zima v gozdu in na polju.

Mrzel veter veje. Razgaljen je gozd.

»Neprijetno bo!« tožijo krilatci. Njih spev je utihnil. Pričakujejo zime.

»Niti mislim ne ostati tu,« se oglašja poljski škranec.

»Jaz grem v severno Afriko.«

Njegov polbrat, čopasti škranček, sramežljivo poveša kljunček. Daljših potov si ne upa napravljati. Zamenjal je pač le svoje letno stanovanje in se naselil v bližini človeških bivališč.